

ne, de Jung, de Beethoven. Una pàgina es dedicada á Musset ab aquestas propias paraulas: «Amich, jo soch la soletat.» Com de tot aixó'n va rebre esment, ningú ho sap. Se suposa si la fada n'ha viscut á tot arreu, y que fins se ha ficat pels indrets més poblats y més plens de bullici. Quan la fada de la soletat no tenfa encare un lloch ahont encauharse, sempre trobava una ánima per endinsarshi. Las ánimas també són recones, pero recones ab punxas.

La fada de la soletat no surt del seu acatau sino pels mesos del istiu. Pel Juliol quan las calurosas nits de la montanya fa baixar la quietut desde'l cel á la terra, descendeix la fada dels cimats fins á la vall, y baixa sovint per las cantalludas rocas á las masias de la montanya, y se queda propera á las mateixas.

La nit encén en lo cel las llanternas mágicas de Deu que brillan fixas com un punt, ó desapareixen tristes en los caos de la volta del cel, descubrint un terrible arch de foch que arrenca de l'ánima de la fada un sospir de condol. De las vaquerias se'n escapa la veu del fluviol convidant á dormir. De lluny y ab to dormilench resona'n lo silenci de la nit com una profecia del altre mon y la naturalesa tota's prepara pera reposar. Poch á poquet calla tot no's mou ni una fulla, ni's veu un ombra. Qualque volta, si be rara, un llarch crit interromp la pau de la terra; son los pastors de las vacadas que semblan en guardin la montanya. Dura poch aixó porque també aquestos com si n'hagessin sigut tentats per la magia de la son. Després la soletat quedanse al peu del marge de la penya, n'apareix molt més alta. Lo seu regnat es cabal, complet. Se posa una ma devant dels ulls com si li fessin mal las lluhentors del cel.

¡Sola—exclama ella baixet—ja estich sola... sola per sempre!

Pero de las llunyanas valls del Danuvi una geganta lluminaria de foch s'aixeca per entre la negror del cel com si's proposés sorprendre á la meytat de la nostre terra y descobrir la nit en que l'ha passada.

La lluna curiosa's remonta de las valls y se posa sobre las alturas com una bola encesa desparramant arreu sos raigs groguejants. Sembla una atxa qual llum no pogués vencer totas las negruras del sepulcre. Lo mon n'es com una tomba profana, y la lluna com una atxa sagrada.

En quan la soletat veu tramontar dels espays del cel la bola de foch, fuig.

Quan arriba á sa casa, d'un recó agafa uu registre del seu arxiu, y en ell troba un llibre petit, que molt sovint llegeix, que molt li plau, pero que casi may comprén. Es un llibre dels homes arribat allí, es lo Rafel, de Lamartine.

Hi troba'n ell descripcions de la vida á montanya, escenas hermosas, filosofias, tristesas, y ho comprén. Pero hi troba una cosa extranya; á cada pàgina hi ha'l nom de la mateixa dona coronant la escena, endolsant la filosofia, desvanaixent las tristesas. Es la paraula amor; veu que expresa un sentiment, y tira'l llibre sobre'ls genolls y pensa ab... pero no ho comprén.

Después presa de enuig, badallant, escriu en la última pàgina: Amich, jo soch la soletat.

*Traducció directa de la
llengua rumana.*

J. VIDAL Y JUMBERT.

Orfanesa

CATALINA román orfe
quant sa mare tanca els ulls
en seguici de son pare
que dorm el somni dels justs.
La doble dissort impia
la llansa com un rebuig
de la falda de sa mare
als braços del... Bon-Jesús,
consol de viudes y d'orfens,
de tot viador sopluig.

Els parents ja se pledetgen
l'angel aqui baix perdut,
y en sa buydor desolada
So'n Gallart ja la recull.

¡Orenella que'l niu penges
a l'ayguavés d'esquerp puig,
irisada mareperla
tirada sobre un oscull,
¡o So'n Gallart, flor marina!
d'avuy més ton calze pur
per la gota de rosada
qu'l vent d'hivern are't du,
als quatre vents d'aquesta Illa